

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 340.

87de Møde.

Torsdagen den 30te Mai.

(Fortf.)

Finansministeren (fortf.): Jeg troer, at vore Forhold, saaledes som de nu ere ordnede, vilde, hvis Regjeringen fik en saadan Bemyndigelse, stikke imod den allerførste Deel af disse Misbrug. Det kan derfor ikke bevixles, at selv om ikke denne Bemyndigelse blev given, vilde man aldrig nogensinde i Fremtiden kunne faae en saadan Liste over Forskud at see, som den, det har været Regjeringens Pligt at fremlægge ved denne Leilighed. Jeg skal derimod noget længere opholde mig ved det Punkt, som angaaer Forskud af $\frac{1}{4}$ Aars Gage, uden Sikkerhedsstillelse og rentefrit, imod at afdrages senest i 2 Aar med $\frac{1}{24}$ maanedligt. Det vil bemærkes, at en Deel af det ærede Udvalg, Halvdelen af Medlemmerne, har erklæret sig for dette Forslag, men med den Indskrænkning, at den Paagældende ikke erholder noget nyt Forskud, førend et Aar efter, at det ældre Forskud er tilbagebetalt. Der er vel ikke udtrykkeligt i Lovudkastet nævnt nogen Indskrænkning med Hensyn til det Tidspunkt, som skulde ligge imellem et ældre Gageforskud og et nyt Forskuds Bevilling; men det er tværtimod overensstemmende med de gjældende Regler, at en saadan Indskrænkning findes Sted; skøndt ikke en saa betydelig Indskrænkning som den, der af Udvalget er foreslaaet. Ved Sagens Behandling paa et senere Stadium vil det være mig tilsladt nærmere at udtale mig derom; for Øieblikket skal jeg kun fastholde den Betragtning, om det er rigtigt, at give Regjeringen Bemyndigelse til at tilstaae Forskud paa Dvartalsgager eller ikke. Den ærede Ordfører har indvænt derimod, at det vilde være meget vanskeligt for Regjeringen at bestemme, hvilke Omstændigheder der virkelig kunde siges at være paatrængende, i Særdeleshed naar man derun-

der maatte tage Hensyn til, at det var en Trang, som ikke var fremkaldt ved vedkommende Officiants egen Forseelse; og jeg skal nu ikke benegte, at det altid er forbundet med betydelige Vanskeligheder, at skulle bestemme concrete Forhold; men det er tillige af det Slags Vanskeligheder, som Regjeringen under saadanne Forhold bør paatage sig og efter de Erfaringer som jeg har hentet fra en enkelt Administrationsgreen, maa jeg antage, at det ogsaa lader sig gjøre for en vis Klasse af Officianter. Den ærede Ordfører har fremhævet, at naar Lovens først var given, vilde der sandsynligvis fremkomme flere Andragender end hidtil om nye Gageforskud, idet den ærede Ordfører, saavidt jeg har opfattet hans Tankegang, har dermed sat i Forbindelse den Erfaring, som kunde hentes fra, hvad der var passeret i de nærmeste Aar, efterat Kong. Christian den 8de i 1840 havde, saaat sig normeret det hidtil aldeles uregelmæssige Gageforskudsvæsen heri Landet. Jeg har ikke noget imod, at det som almindelig Regel maa ansees rigtigt, at naar en Lov engang tilstaaer Regjeringen Bemyndigelse, saa vil der i Almindelighed i Begyndelsen fremkomme et betydeligt Antal Andragender til Regjeringen om ogsaa at udøve denne Bemyndigelse; men det turde dog maastee være mindre Tilfælde, hvor den Regel, som gives, ingenlunde er ny, og hvor Regjeringen ikke blot hidtil har havt denne Bemyndigelse, som den nu begærer sig tilstaaet ved Lov, men hvor det i Almindelighed har levet i samtlige Embedsmænds og Betjenters Bevidsthed, at denne Bemyndigelse var tilstede, og hvor den i en betydelig Udstrækning har været benyttet. Og jeg holder mig derfor forvisset om, at Andragenderne om Dvartalsgageforskud hverken ville blive flere eller færre paa Grund af denne Lov. Forøvrigt er det en Selvfølge, at de nærværende Tidsumstændigheder anbefale Regjeringen samme Grad af